

Türkiye'nin Geri Kalmasının Nedeni Darbeler

KAPAK

Hasan Celal Güzel:
"Türkiye'nin Geri Kalmasının Nedeni Darbeler"

"Darbecilik Bir İttihatçı Geleneğidir"

HİKMET ERDEM: Sayın Güzel sizinle önce darbe geleneğimiz üzerine konuşsak. Cumhuriyet tarihini, haklılığımız zaman, siyasi idarelerin anızı, askeri idarelerin ise damı hale geldiğini görüyoruz. Efendim siz bu yakın tarihinizdeki darbeler hakkında neler düşünüyorsunuz?

HASAN CELAL GÜZEL: Bu aslında İttihatçı geleneği. Bu işin ucu Osmanlı dönemine kadar uzanıyor. En tipik darbe de II. Abdülhamid han'a karşı yapılan darbedir. Ondan sonra bir İttihatçı geleneği olarak darbeler devam etmiş. Yarı askeri, yarı sivil, ama kesinlikle yarı aydın bir avuç kişi milleti küçümsemiş, onlara karşı "halâskârîk" yapma hevesine girmişler. Darbecilerin portresine baktığınızda, birkaç özellik görürsünüz. Bir defa bunlar genellikle samimi kişilerdir. Vatanlarını batırırken kurtardıklarını zannederler. İşin en kötü tarafı da budur. I. Dünya Savaşı'na Almanya'nın yanında giren Enver, Talat, Cemal Paşa üçlüsü aslında koskoca bir imparatorluğu tarihin derinliklerine gömmüştür. Sonuçları itibarıyla değerlendirdiğimizde bu insanlar, vatan hainlerinden daha fazla ihanet etmişlerdir. Onun için iyi niyetlerinin önemi yoktur.

Maalesef cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren bu eğilim devam etmiştir. Birinci Meclis'te başlayan kavgalar İkinci Meclis'te artmış ve bir İttihatçı millerist ekip muhaliflere karşı olmadık zorbalıklara başlamıştır. Birisi aksi bir şey söylemişse onu hemen yakalayıp öldürmüşler veya tasfiye etmişlerdir.

Fakat Mustafa Kemal Paşa bütün bunlara rağmen ya-
kın silah arkadaşlarına ya askerliği ya politikayı tercih et-
meleri noktasında çok net mesajlar vermiştir. Ve ellerinde

silah tutanların politika yapmamaları gerektiğini söylemiş-
tir. Bunlar önemli düşüncelerdir. Tek parti rejiminin hakim
olduğu dikta rejiminde bunu uygulamak önemlidir. Olumlu-
dur. Ancak Atatürk'e demokrasiye geçiş nasip olmamıştır.

Ben, bazı şeylere zemin hazırlaması için bunları söy-
lüyorum. Atatürk'ü ilahlaştıran bazı çevrelerin aslında Ata-
türk'ü anlayamadıklarını, ona bir bakıma ihanet ettiklerini
göstermek için konuşuyorum.

Bu arada çok ilgi çekici, Terakkiperver Cumhuriyet Fir-
kası şarkatlı Şeyh Said İsyanı bahane edilerek kapatılmış-
tır. Ama objektif siyaset bilimcilerin kabul ettiği bir şey var
ki, iki-üç aylık bir parti devletin tek egemen partisinden da-
ha fazla oyu alıp iktidara gelebilecektir. Zaten kapatılması-
nın arkasındaki esas sebep de budur. Aynı şekilde Ata-
türk'ün en yakın arkadaşı Fethi Okyar'a kurulan Ser-
best Fırka hareketine de aynı şekilde "Türkiye'nin şartları
demokrasiye elverişli değildir" teranesiyle imkan verilme-
miştir. Ve özellikle de II. Dünya Savaşı'nın zor şartları ba-
hane edilerek Atatürk'ün vefatından sonra gelen İnönü'nün
"Şeflik" dönemindeki tek parti egemenliği demokrasiden
uzaklaşmanın tipik bir örneğini teşkil ediyor.

1945'e kadar böyle devam etmiştir. Ancak 1945'ler-
den sonra dünya konjonktürü değişmiştir ve Türkiye'de
tek parti yönetiminin bu şekilde devam etmesi, otarşik, dı-
şa kapalı, kendine dönük bir politikanın biraz daha devlet-
çi -etatist- bir politikanın devam etmesi mümkün değildir.
Bir taraftan Birleşmiş Milletler'in kurulması, İnsan Hakları
Evrensel Beyanamesi'nin imzalanması, NATO'nun kurul-
ması, ABD'nin dışı açılması ve II. Dünya Savaşı sonrası-
nda Sovyet tehdidinin gelişmesi ve Türkiye'nin Batı nezdin-
de artan itibarı ve ona yüklenen sınır jandarmalığı görevi,

Türkiye bakımından da Kars'ı Ardahan'ı isteyen Stalin yönetimine karşı Batı'ya sığınma ihtiyacı, bütün bu dış dünyada değişen şartlar, Türkiye'de çok partili rejime gidişi hızlandırmıştır.

Böyle olunca da DP kurulmuş ve 46 seçimleri yapılmıştır; seçimlerde faşist tek parti yönetiminin karanlık gölgesi olmuş, sandıklar kaçınılmış, 'gizli oy, açık sayım' yerine, 'açık oy gizli sayım'a gidilmiş. DP'nin kazanacağını düşünen siyaset bilimciler yanılmıştır. C.H.P.

bir dört sene daha iktidarda kalmıştır. Ancak 1950'de gerçek anlamıyla oylar kullanılınca halk ihtilali olmuştur. Bunda Mareşal Fevzi Çakmak'ın himaye edici rolü vardır. 1950'ye kadarki olayları incelerken Mustafa Kemal'in ve Fevzi Çakmak'ın rollerine dikkat edilmelidir.

M. Kemal Atatürk demokrasiye geçememiştir. Partilerin kapatılmasında etkili olmuştur, ama Erkan-ı Harbiye'yi Umumiye'yi mümkün olduğu kadar Meclis'ten ayrı tutmada başarılıdır. 1938'e kadar yapılan cumhuriyetin ilk yıllarındaki hareketler önemli bir ayrıntıyı veriyor. Olaylar Türk Silahlı Kuvvetleri'nin silah ağırlığı altında yapılmış değildir. Tam aksine eski İttihatçı kökenli, bazıları da T.S.K.'dan gelen politikacıların komitacılığı neticesinde doğmuştur ve bunun Türk ordusuyla ilgisi yoktur. 1938'den sonra bu konuda teminat Fevzi Paşa'ya geçmiştir. Fevzi Çakmak Paşa da hiçbir şekilde Türk ordusunu, sivil idareye karıştırmamak konusunda dikkatli olmuştur. Zaten 1960'a gelinceye kadar böyle Genel Kurmay Başkanlığı'nın adeta bağımsız olduğu ve sadece Başbakan'ın şahsına bağlı olduğu bir sistem de yoktu. Ve ayrıca Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı bir sistem vardı. Elbette T.S.K. yine çok itibarlı ve şerefliydi. Ama görevini çok daha iyi biliyordu ve sivil yönetime, milletin kendisine karşı vazifelerini çok daha dikkatli yerine getiriyordu. Çünkü darbeler dönemi başlamıştı.

'60'dan sonra "C.H.P.+Ordu= İktidar"
Formülü Geçerli

ERDEM: Darbeler döneminin başlaması, bu İttihatçı geleneğin yeniden ordu içinde öne çıkmasıyla mı oldu?

GÜZEL: İttihatçı geleneği, aslında Cumhuriyet'in kurulmasıyla T.S.K.'nın dışına çıktı. İttihatçı geleneğin en son Enver, Talat ve Cemal Paşa üçlüsünün Birinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar götürdüğü siyasettir. Ondan sonra gerek İstiklal Mücadelesi'nde, gerek Atatürk döneminde 1950'ye kadar İnönü ve Çakmak döneminde Genel Kurmay Başkanlığı'nın ve T.S.K.'nın herhangi bir teşkilatlı hareketle, açıkçası cuntayla yahutta hükmi şahsiyeti itibarıyla siyasetle ilişkili olmadığına görüyoruz. Siyasetten uzak kalmıştır ve bunda da birinci derecede Atatürk'ün ve Fevzi Çakmak Paşa'nın rolleri vardır. İkisi de meraşaldır, ikisi de askerdir. Birisi zaten asker kökenli kalmıştır. Siyasete hiç girmemiştir. Halbuki 1950'de ilk defa çok partili sisteme geçilince, Cumhuriyet Halk Partisi'nin tek partici faşist-militarist yönetimi bitince ve milli şef muhalefete düşünce o 10 yıllık dönemde halka ve Demokrat Parti'ye karşı bu köklü geleneği İttihatçı dönemden alan C.H.P. yönetimi ilk olarak Cumhuriyet döneminde T.S.K.'nın bir kısmını ve onların silahlı gücünü kendi iktidarlarına payanda yapmak ve demokrat partiyi iktidardan düşürmek için kullanmışlardır. Çok önemli bir durum. Burada da öğreniyoruz ki, 1957'lerden itibaren bu yeni durum başlamıştır.

Esasen 27 Mayıs, arkasında C.H.P.'li politikacıların olduğu bir askeri darbedir ve T.S.K.'nın tamamı tarafından organize edilmiş değildir. Tamamen bir cunta marifetiyle yürütülmüştür ve zamanın Genel Kurmay Başkanı da D.Y.P.'li politikacılar kadar mağdur kalmıştır. Yani cunta kendi komutanına başkaldırarak bu müdahaleyi yapmıştır. 27 Mayıs'ın çok değişik bir özelliğidir bu. Bildiğiniz gibi Milli Birlik Komitesi'nde birbirlerine düşmüşlerdir. Sonra Şubat ve Mayıs hareketleri meydana gelmiştir. Fakat dikkat edilecek bir durum vardır burda: Hepsinde İsmet İnönü ve C.H.P.'nin parmağı vardır. Düşünebiliyor musunuz bir askeri darbe meydana geliyor, zaten iki tane ana parti var. D.P'yi kapatıp bütün yöneticilerini her türlü zulme tabi tutup hapsediyorsunuz. Halk Partisi'ne sonuna kadar kapıyı açıyorsunuz ve onun iktidara gelmesi için her türlü oyunu yapıyorsunuz. Hatta Halk Partisi de buna karşı çıkmıyor, aldım ve cebime koydum, sağol, diyor ve İsmet İnönü

de o dönemi etkili ve yetkili tek kişisi oluyor ve bunu hiç bir şekilde C.H.P.'nin dışında düşünmek mümkün değildir. İşte milletimiz bu yüzden bu askeri müdahaleleri hep "C.H.P. +Ordu=İktidar" modeliyle bakmıştır.

ERDEM: 12 Mart ve 12 Eylül'de de bu formül geçerli mi?

GÜZEL: 12 Mart'ta, 12 Eylül'de bunu hep bu şekilde düşünmüşlerdir. Aynı olmamasına rağmen, 28 Şubat'ta da yine böyle olmuştur. C.H.P.'nin yerine D.S.P. geçebilir. Veya birtakım jakoben çevreler geçebilir. Ama kafalarında hep bu formül vardır. Yani halkın talebine, oylarına, tercihi-ne mazhar olmamış, bunu sağlayamamış birtakım kısır politikacıların tahrikleri bunda rol oynamıştır. C.H.P.'nin zihniyeti aslında halktan kopuk, bürokratik, "halka rağmen halk için" sloganıyla hareket eden, halka dayatma yapan, halkın millî, manevî değerlerine her zaman sırtını dönmüş

ve demokrasiye düşman bir zihniyettir. Şu andaki C.H.P.'yi kastetmiyorum ama, fakat C.H.P.'nin tarihi misyonu budur ve bu tarihi bir zihniyettir. Prof. Dr. İdris Küçükömer'in *Düzenin Yabancılaşması* kitabında bir enteresan tablo var. Sağ partiler, sol partiler diye kendi zihniyetine göre alıyor. Sağ partiler diyor; İttihat Terakki, Cumhuriyet Halk Fırkası. Sol partiler diyor; Hürriyet ve İtilaf, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, Serbest Fırka, Demokrat Parti. O zaman 1960'lı yıllardır. Buna Halk Partileri çok kızdılar. Çünkü artık onlar da sola girmişlerdi.

Ama bakınız burada izah etmek istediğim bir zihniyet var. Burada aslında sol-sağ meselesinden çok, halka sırtını dönmüş, onlara küçümseyerek bakan derin, devletten yana olmuş, devletin silahlı gücünü, polis gücünü arkasına almaya çalışan ve halkın değerlerini küçümseyen bir zihniyet vardır. Bu eski tek parti döneminin C.H.P. zihniyetidir. Sonra da C.H.P. ve D.S.P. olarak ikiye ayrıldı; hatta Sayın

Mehmet Elkatmış 28 Şubat Nedir?

Her ülkenin tarihinde belli dönüm noktaları ve önemli olaylar vardır. Bu olaylar bazan o ülke için neşe ve sevinç kaynağı, kurtuluş ve bayram; bazan da karamsarlık, hüznün ve afet olur. Bir kazada yaralanan kişi yarasının acısını bilahare hissederek. Sakat kalır ve ömür boyu o kişi kazanın acısını ve sıkıntısını çeker. 28 Şubat da aynen bu misaldeki gibi tesirleri ve acısı sonradan ortaya çıkan ve hissedilen sıkıntılar yumağıdır.

28 Şubatçıların görünürde istedikleri neydi? 28 Şubat 1997 günü toplanan MGK'nın yazınladığı bildiriye göre;

* Anayasanın tanımladığı Cumhuriyet'in demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti ilkelerinin sağlıklı bir şekilde düzenlenmesine imkan sağlayacak güvenlik, huzur ve toplumsal barışın önem ve öncelik taşıdığı,

* Cumhuriyet ve rejim aleyhtarı yıkıcı ve bölücü grupların laik ve anti laik ayrımı ile demokratik ve sosyal hukuk devletini güçsüzleştirmeye yeltendikleri,

* Türkiye'de laikliğin sadece rejimin değil aynı zamanda demokrasinin ve toplumun huzuruna da teminatı ve bir yaşam tarzı olduğu,

* Açıklanan bu esaslar aksine davranışların toplumumuzda huzur ve güveni bozarak yeni gerginliklere ve yaptırımlara neden olduğu değerlendirilmiş;

* Bu konularda alınacak ve alınması gerekli tedbirler uygun bulunarak bu tedbirlerin Bakanlar Kurulu'na bildirilmesi; denilmektedir.

MGK tarafından ifade edilen bu hususlar genelde doğrudur. Ancak huzuru, istikrarı bozanlar kimlerdir ve bu kelimelerle ifade edilen bu husus-

Ecevit tarihî yanlışlığı diyerek bunu biraz da değiştirmeye gayret etti. Şimdi ise bunun tek temsilcisi M.H.P. dir. M.H.P. 1940'ların C.H.P.'sinin misyonunu şu anda üstlenen partidir.

ERDEM: *Darbelerin mantığını izah ettiniz. Fakat 28 Şubat postmodern darbesini diğerlerinden farklı kılan birtakım özellikler var: Mesele ne tank sesi, ne de top sesi duyduk. 28 Şubatın ayıncı vasfı neydi? Ve ne gibi enstrümanlar kullandılar? Seçilmiş bir iktidar vardı. O uzaklaştı ve ondan sonra psikolojik harp ve medya gibi unsurlar ön plana kondu. Bu hususta ne düşünüyorsunuz?*

GÜZEL: 12 Mart bir Marksist darbeye karşı alınan önlemdir. 9 Mart'ta o zaman orduyla çok oynayan Doğan Avcıoğlu ve Yön Grubu'nun T.S.K.'nin bazı kademeleri üzerindeki çalışmaları meyva vermiş ve bir marksist subay grubu -generaller başta olmak üzere- Türkiye'nin yönetimine el koymak için harekete geçmişlerdi. Yani o günde cuntacılar işbaşındaydı. Bunu

farkeden Memduh Tağmaç Paşa ve Kuvvet Komutanları bu defa 28 Mayıs'tan daha değişik olarak, baştan bu cunta müdahalesine mani olabilmek için yönetime el koydular. Tabi bu hareket de doğru değildi. Onu bertaraf edip, gereken cezaları verirdiniz. Sivilere tabi olurdunuz. Ama ona karşı böyle bir hareket yaptılar. Bir yumuşak hareket. 27 Mayıs'a, 12 Eylül'e nazaran parlamento muhafaza edilmişti. Ama halkın seçtiği insanlar değil, dışardan Naim Talu gibi bir takım kimseler Başbakanlığa getirilip oturtulmuştu.

O harekettten sonra 12 Eylül biraz daha değişikti. Orada hiyerarşiye göre T.S.K. Genel Kurmay Başkanı başta olmak üzere bütün kuvvet komutanlarıyla birlikte bir ihlâl konseyi meydana getirdi. Adına Milli Güvenlik Konseyi dedi ve idareye el koydu. 12 Eylül öncesi vatandaş anarşi, terör hadiseleri bit-sin, canımız, malımız, ırzımız emniyete girsin de asker de gelirse gelsin şeklinde bakıyordu. Ama bu yanlış bir mantıktı. 12 Eylül daha çok 12 Mart gibi sola karşı yapılmıştır. 27 Mayıs

lar ne şekilde yerine getirilmişlerdir ve neticeleri nasıl olmuştur? 28 Şubat kararları diye ifade edilen ve büyük kısmı yerine getirilen hususlar ile MGK bildirisinde belirtilen hususlar örtüşmekte midir? Başka bir ifade ile 28 Şubat mantığı milletimizin duygu ve düşüncelerine, inançlarına ve menfaatlerine uygun düşmekte midir?

Bu sorulara olumlu cevap vermek mümkün değildir.

Bir kere 28 Şubat mantığını, bu mantığın aktörlerinin söz, eylemi ve davranışlarını demokrasi ile başdaştırmak mümkün değildir. Çünkü 28 Şubat hareketi düpedüz bir dayatma ve darbedir. Nitekim bugünlerde bu durum daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. 28 Şubat'ın bazı baş aktörleri açıkça "28 Şubat bir postmodern darbedir" demek suretiyle bir gerçeği tescil etmektedirler.

28 Şubat'ın ülkemizin ve milletimizin hayrına olmadığı apaçık ortadadır. 28 Şubat ve sonrasında cereyan eden olaylara baktığımızda bu durum çok net olarak ortaya çıkmaktadır.

MGK bildirisinde "...güvenlik huzur ve toplumsal barışın önem ve öncelik taşıdığı..." vurgulanmasına rağmen 28 Şubatçılar bilhassa toplumun güvenliğini huzur ve barışını bozmak için ellerinden geleni yap-

mışlardır. İnsanlarımız düşüncelerinden, yaşantılarından, luhk kıyafetlerinden, okullarından, gazete ve dergilerinden dolayı ayırma tabi tutulmuşlardır. Akredite edilmiş ve akredite edilmemiş medya ayırma yapılmıştır ve halen de yapılmaktadır. Bu ayırım neticesinde İmam-Hatip Okulları, Kur'an Kursları kapatılmış ve bu okullarda okuyanlar horlanmış, aşağılanmış ve tehlikeli görülmüşler ve halen de görülmektedirler. Çağdışı bir anlayışla bu okullarda okuyanların istedikleri üniversitelere girebilmeleri engellenmiştir. Hatta İmam Hatip Okulu mezunlarına üniversite kapılarını kapatmak için diğer meslek okullarını da feda ederek çok büyük bir darbe vurulmuştur.

Yine 28 Şubat mantığı ülkemize laik, anti laik kavgasını ve belasını musallat etmiştir. Bundan daha büyük bölücülük ve tehlike düşünülebilir mi?

Başörtüsü zulmünü bütün şiddetiyle devam ettirmişler ve başka alanlara da yaygınlaştırmışlardır.

Bu yetmiyormuş gibi sermayeyi dahi renklere ayırma garabetine düşmüşlerdir. Siyasetin kirlenmesine sebep olmuşlardır ve bu yönde havuzlar oturtulmuştur. Bunun zararını ve bedelini milletimiz ödemmiştir ve ödemeye de devam etmektedir. Tabi ayrıcalık tanınan bir kısım sermaye ile de işli dışı olarak onların şirketlerinde görev almışlardır.

sağ Demokrat Parti'ye karşı yapılmıştır. Tabii bu arada 12 Eylül'de sadece sol değil, Ülkücü kesim de dindar kesim de çok büyük yaralar aldı, zulüm gördü. Anahallarıyla böyleydi durum.

Şimdi 28 Şubat'a gelince: 28 Şubat daha önceki darbelerden kötü ve karanlık bir darbedir. Bunun en kötü yanı şudur: 27 Mayıs'ta cunta gelip idareye el koyuyor. Ülkenin başbakanı idam ediliyor. 12 Mart'ta muhtıra yaymıyorlar, el koyduk idareye diyorlar, bu konuda hayli geniş mezhepli S. Demirel de şapkayı alıp gidiyor. 12 Eylül'de de zaten herşeye el koyuyorlar. Partileri, parlamentoyu kapatıyorlar, sokakta tanklar geziyor, darbe olduğu belli. Ben konferanslarımda şöyle diyordum: "28 Şubat namert bir darbedir, siz de kalkın adam gibi tankları yürütün, bora-zanları çalın, NATO'ya, CENOT'ya bağlı olduğunuzu söyleyen, bizi de götürün gamizonlara, darbe olduğunu anlayalım." Bu sizinki darbe değil. Postmodern darbe. Tabiri ilk defa ben kullandım. Sonra Özkasnak Paşa'nın ağzına

kadar düştü. Değerini kaybetti. "Üstü örtülü darbe" dedim, "postmodern" darbe dedim, kastım şuydu; bu çok daha dikkatli, çok daha mahirane bir darbeydi? Darbe miydi, değil miydi? Elbette darbeydi. Çünkü millet iradesini gasp ediyordu. Önemli olan buydu, yönetimin ve gücün, iktidarın ağırlığı meselesiydi ve bunu anayasa ve yasalarla yapmanız önemliydi. MGK'yı o hale getirdiniz ki, Başbakan'ın ve Meclis'in hiçbir değeri kalmadı. Siz oradan üfürüyordunuz, adamlar da yapmak zorunda kalıyordu. Tabii bu kişilerin korkaklığının da bunda rolü vardı. Onlar mukavemet göstermediler, çeşitli gerekçelerle, göstelselerdi darbe olduğu daha açık ortaya çıkardı.

Ayrıca 10 Nisan tarihi itibarıyla önce Deniz Kuvvetlerinde, sonra Genelkurmay'da ve daha birçok askeri birimde Batı Çalışma Grupları kuruldu. Bunlar illegaldir. Kaç tane davadan yargılandım, hepsinden beraat ettim. Hala da var. Şimdi bu davalardan mahkum olursam hepsi indirir, tarafsızdır. Çünkü zaten bu işi yapan kişiler bile dar

Bu ülkenin namuslu, vatansever ve çalmayan, yolsuzluğa bulaşmayan işadamlarını, ilim ve fikir adamlarını, gazetecilerini, siyasilere ve siyasi partilerini düzmece andıçlarla karalamışlar, sorgusuz sualsiz geceyarıları evlerinden alınarak, işlerini kaybetmelerine sebep olmuşlardır.

Bu karanlık dönemde mafya ve çeteler alan ortaya çıkmışlar, sokakları, cezaevlerini ve ekonomiyi teslim almışlardır.

Yine bu karanlık dönemde ülke kaynakları devletin hazinesi, bankaları "devletin malı deniz, yemeyen domuz" mantığıyla yağma, talan ve gasbedilmiş, yolsuzluk ekonomisi ortaya çıkmıştır. Öyle ki en yetkili ağızlar "ülkemiz için en büyük tehlike yolsuzluklardır" demek mecburiyetinde kalmıştır. Bu dönemde el konan oniki banka ve her gün mide bulandıran televizyon ve gazetelerdeki yolsuzluk olayları haberleri bu düşüncüyü doğrulamıyor mu?

Berbat bir ekonomi, tarihimizin en büyük iç ve dış borçları toplumumuzu geren alt ve üst gelirler arasındaki fahiş dengesizlikler tehlikeli bir boyut almıştır.

İnsan hakları ihlalleri ve vatandaşların gayri ahlaki ve hukuki yollarla fişlendiği bir Türkiye.

Düşünmenin ve düşündüğünü açıklamamın yasaklandığı ve suçlandığı bir Türkiye.

Demokrasinin gereği olan yasama, yürütme ve yargı erkinin birbirine karıştığı, yasanın vesa-yet altında olduğu millet egemenliğinin hiçe sayıldığı bir Türkiye; yani kaoslar ülkesi Türkiye.

Kendi vatandaşını tehlike gören ve kendi vatandaşıyla kavgalı bir yönetim. Herkesle ve herşeyle kavgalı ve ihtilafı bir yönetim.

Devamlı surette hak, hukuk ve insan hakları deyip de demokratikleşme yönünde hiçbir olumlu adım atmayan; bilakis insan haklarının katı bir şekilde kısıtlandığı ve insan hakları ihlallerinin arttığı bir Türkiye.

İşte 28 Şubat'ın, 28 Şubatçıların ve toplum mühendislerinin ülkeyi getirdikleri nokta.

Hiç kimse Türkiye'mizin içine düşürüldüğü bu durumlara iyi diyebilir mi? Ülkemizin içine düşürüldüğü bu durumlar 28 Şubat'ın neticesi değil mi?

O halde 28 Şubat tarihimizde ak veya kara bir leke mi?

Mehmet Elkatmış: FP Nevşehir Milletvekili

be olduğunu söylüyorlar. Nasıl darbe olmasın ki bir gizli teşkilat kuruyorsunuz, yasalara aykırı. Bir onay bile yok elinizde, benim mahkemelerdeki iddialarıma karşılık "askeri bir heyettir" diyorsunuz. Ne heyeti olduğu belli değil ve bir takım kişiler de yayınladıkları genelgelerle, yaptıkları işlemlerle sivil halkı, hakimleri, askerleri, belediye başkanlarını, seçilmiş insanları, basını, din görevlilerini herkesi, neci olduğunu; sağcı, solcu, kestaneci olduğunu yazıyorlar. Hatta asker ailelerini bile bu istihbaratın içine çekmişler. Bu yaptıkları baştan aşağı bütün ceza kanununa ve askeri ceza kanununa aykırı. Ortada Çevik Bir diye yakaşıklı bir sözcü buldular. Ortada geziniyor, tank gezdiriyorlar, 'balans ayarı yaptık' diyor, her konuda fikri var. Türkiye'de çok kısa zamanda hala bu da devam ediyor. Ülkenin idaresi askeri ağırlığa kaydı; Başbakanlık ve TBMM'nin önemi kayboldu. Genelkurmay Başkanlığının önemi arttı. Batılıların Uluslararası AI Teşkilatı'nın yıllıklarında Türkiye'nin rejimi "milletler demokrasi", askeri demokrasi. Bu biraz da tabi kara mizah gibi. Hem asker hem demokrasi clamaz.

28 Şubat'ta Tank ve Top Yerine Hukukçular Kullanıldı

28 Şubat en karanlık darbedir. Çünkü darbe olduğunu göstermiyor. BÇG'de görevli eski bir tanıdığım dedi ki, "Biz daha evvel yanlış yapmışız, tanklar, toplar yürütmüşüz. Şimdi birkaç savcı, hukukçu bulduk; onlar tanklardan daha etkili oldular." Ben değerli hukukçuları bunun dışında bırakıyorum, ama benim davalarım da, diğer davalar da hukuk tamamen siyasallaştırılmış. Karar verecek ve onun temyiz mercii olacak kişileri Genelkurmay'a, BÇG'ye çağırıyorlarsınız, onlara ideolojik bir telkinde bulunuyorsunuz. Sonra da o kişilerin önüne sizin davanız gidiyor. Böyle bir hukuktan bahsetmek mümkün müdür? Evet 28 Şubat'ta hep tank, top kullanmak yerine savcılar, hukukçular, polisler kullanıldı.

Hedef, milletin kendisiydi. İrtica bahanesiyle milletin manevi değerlerini karşısına aldılar. Bunu söyleyen benim gibi aydınlar ise TCK 312'ye göre halkı kin ve husumete teşvikle itham edildiler. Halbuki gün gelecek gerçek hukuk devleti kurulacak, hukuk üstünlüğü sağlanacak, işte o zaman bütün bunları yapanları bölücülükten yargılayacağız, hakim önüne çıkartacağız. Bu millet çıkaracak. TBMM'ye tekrar girersem bununla meşgul olacağım, inşaallah.

1960'lardan bu yana Türkiye'nin diğer gelişmiş ülkelere geri kalmasının en önemli nedeni bu askeri müdahalelerdir. Bizim demokrasiye geçemeyişimiz, Avrupa camiasından uzak kalışımız, medeni dünyadan uzak kalışımız, ekonomik gelişimimizin yavaş olması, sosyal sıkıntılarımız; hırsızlığın, yolsuzluğun olması hep bu anti demokratik müdahalelerdendir. Eğer Türkiye, anti demokratik müdahaleler olmasaydı, şimdi AB ile uğraşmak durumunda değildi. Belki biz yirmi senedir AB üyesi idik. Türkiye'nin benim yaptığım hesaplara göre - fert başına düşen geliri böyle üçbin doların altında olmayacaktı. On sene öncesi ne döndü Türkiye. Bugün dünya ortalaması - içinde Blat-ra'dan tutunuz da Hindistan'a, Çin'e kadar altı buçuk milyar adam var - kişi başına altıbin beşyüz dolardır. Türkiye'nin bulunması gereken nokta, eğer bu askeri müdahaleler olmasaydı, 15-20 bin dolar civarında olacaktı. Şimdi üçbin dolardan az. Bütün bunların sebebi bu müdahalelerdir. 'Elendim TSK'nın koruma ve kollama görevi var'; böyle bir şey yok. TSK iç hizmet kanununun 35. maddesinde 'cumhuriyeti koruma ve kollamak'tan bahsedilir; orada da kastedilen dış düşmanlardır. TSK'nın ve dünyanın hiçbir silahlı kuvvetlerinin modern, gelişmiş demokrasilerde iç görevi olamaz. Hiçbir milletin ordusu, devletini milletinden koruma görevine sahip değildir. Ama maalesef yanlış zihniyetli kimselerin iyi niyetli de olsa, yanlış yönlendirilmesi bizi bu yanlışlığa götürüyor. TSK'nın bir tek görevi vardır; dış savunmadır, milli savunmadır. Taşları yerine oturtma-

28 ŞUBAT FIKRALARI

Kurtla Kuzu Aynı Kafeste

İddialı bir profesör, 'Aslanla kuzunun aynı kafeste barış içinde yaşayacağını' ileri sürerek, bu tezini kanıtlamak için bir hayvanat bahçesinde denemek istemiş. Herkes itiraz etmiş, 'Olmaz, aslan kuzuyu yer' demişler. Profesör ısrar etmiş, 'Ben başaracağım' demiş. Sonunda profesör, deneyini başlatmış. Bir hafta sonra neye itiraz edenler hayvanat bahçesine geldiklerinde bir de ne görsünler; aslanla kuzu aynı kafeste sakin sakin duruyorlar. Adamlar şaşırmış, 'Bunu nasıl başardınız' diye sormuşlar. Profesör gayet sakin yanıtlamış: 'Her gün kafese yeni bir kuzu koyuyoruz'.

28 ŞUBAT FIKRALARI

"Ben Demedim Padişahım, Sen Dedin"

"Padişah İncili Çavuş'u çağırıp bir at vermiş. Bu atı al, iyi bak. Sana her ay bir kese altın. Ama ata iyi bakmazsan kellen gider" demiş. Atı alıp mahalleye gelince komşuları, "Yahu niye aldın bu atı, yarın nasıl olsa ölecek, kellen gidecek" demişler. Birkaç ay işler iyi gitmiş. Bir gün at yatmış, kalkmamış. İncili Çavuş varmış padişahın huzuruna. Padişah, "At nasıl İncili?" diye sormuş. "At çok iyi padişahım. Boylu boyunca yerde yatıyor. Ayaklarını hiç oynatmıyor. Kafası kalkmıyor. Kuyruk da sallamıyor. Gözleri de kapandı. Karı da yukarı çıkıp inmiyor" deyince padişah "Öyleyse bu at öldü" diye bağırarak İncili, "Ben demedim, sen dedin padişahım" kargılığını vermiş."

dan Türkiye'de bir yere varamayız. Biz ordusuna yan bakanlardan değiliz. Bazı adamlar hoşlanmıyor ama, biz ordumuzu 'Peygamber ocağı' görüyoruz.

Yeni Bir Siyasal Yapılanma Gerekir

ERDEM: Taşların yerine oturması için neler yapılması gerekiyor sizce?

GÜZEL: Taşların yerine oturması için, önce bu işlerin, millî iradenin tecelli etmesi gereken yere; TBMM'ye devredilmesi gerekir. Böl ve yönet konusu Türkiye'de son yıllarda hep uygulanıyor. Maalesef ANAP ve DYP, liderlerinden ve lider kadrolarından gelen zaaf taşıyor. Bunlar üstelik Türkiye'nin 3/2 oy tabanını yıllarca meydana getiren partiler olmuştur. Bu partiler artık %10'un altına kadar inmiş. Başlarındaki kimseler, şahsen kinim ve dostlarım bunlar benim, ama artık milletin içinde o kadar yıpranmışlar ki -özellikle Mesut Yılmaz-, bunların tekrar âbad olması, düzelmesi mümkün değildir.

FP'ye gelince: RP'den beri yanlış yönetilen bir partidir. Üstlerindeki töhmeti mazlum olmalarına rağmen atamamışlardır. Cesaretle, dikkatle, elbette tedbiri elden bırakmadan, zilletle düşmeden bir mücadele verememişlerdir. Aldıkları oyların haklarını verememişlerdir. Son derece cesaretsiz ve şu andaki durumu hak etmiş bir halleri

vardır. Ve bu parti şu anda ikiye de bölünmüştür. Hatta halkta bir kanaat uyandırmıştır ki; bunlara ne kadar oy verir isek verelim, iktidar olamayacaklar, oylarımız boşa gidecek.

Benim bir zamanlar başkanı olduğum YDP, Muhsin Bey'in BBP, Besim Bey'in LDP'sinin çok değerli insanları vardır, bizi halk da sever; ve birşeyi de kabul etmek gerekir ki %10 barajı bizim en büyük problemimiz olmaktadır. Bu yol şerefli, ama uzun bir yoldur. Türkiye'nin de kısa yollara ve çarelere ihtiyacı vardır.

CHP, yılların problemini %8'e inerek ödemıştır. DSP, fiziki yetersizlik içinde bulunan ve yetersizlik durumu süratle artan bir liderin başkanlığındadır. Türkiye'nin siyaseti problemidir.

MHP'ye gelince; "köpeksiz köyün çoman"ı oynamaktadır -teşbihte hata olmaz-; yoksa %8'den gelip de %18'e yükselmesi mümkün değildi; "biz erkeğiz" teranesi, bu partinin denenmesi şeklinde bir eğilime yol açmıştır. Ancak bu partiyle eski CHP arasında bir fark olmadığı görülmüştür. Şu andaki yönetimi böyledir. Tabanı tertemiz insanlardan da meydana gelse bu fark etmemektedir.

Bu analizi şunun için yapıyorum: Bunun sonunda bu parlamentodan başlayarak, gelecek seçime gitmeden, mümkün olabildiği kadar benlik iddiasından vazgeçerek sevilen kimselerin bir araya gelmesiyle yeni bir oluşuma ihtiyaç vardır. Bunlar kimlerdir? Parlamentodan FP'nin önemli bir kısmı, ANAP ve DYP'nin önemli bir kısmı, MHP ve DSP'nin bir kısmı olabilir. Yani ANAP'ın "dört eğitim" politikalarıyla hareket ederek, Meclis'te büyük bir grup olması, o partiye -yasaklı bile olsalar- halk tarafından sevilen insanlar desteklerini verebilmeli. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere, naçizane ben, Besim Bey, Muhsin Bey'in içinde olduğu, halkın %30-40'ının desteğini alabilecek yeni bir parti kurulmalıdır. Böyle bir grup kurulabilirse, 2002 yılında bir seçime de işaret eder. Böylece Türkiye'de demokrasiye karşı olan jakoben grupların istediği gibi, %10 ile 15 arasında dağılmış partilerin iktidarsızlığının yerine tek başına iktidara gelebilecek bir parti ortaya çıkar. Bu partinin stratejisinde bekçi dövmek değil üzüm yemek vardır. Bizim milletimizin bağrıdan çıkan ordumuza karşı husumetimiz olamaz, ancak onları yerine oturacak tedbirler almak gerekir. O yüzden yeni siyasi partinin 28 Şubat karşısındaki tavını önemli olacaktır. Son derece tedbirli, problemsiz gitmeye gayret etmeli; hem de demokratik cesareti sadece kuyruğuna basıldığı zaman değil, mesela beyaz enerji fa-

lan çıktığında değil, baştan itibaren tutarlı bir şekilde götürülecek metanete ve azme sahip olunmalıdır.

İşte o siyasi parti iktidara geldiği zaman, Türkiye'de geniş çerçeveli bir anayasa yapılır. Anayasa reformuyla taşlar yerli yerine oturur. Bu lüzumsuz anti-demokratik anayasa yerine pratik, milletin ilk defa yaptığı anayasa ortaya çıkar. Daha sonra TCK başta olmak üzere bütün anti-demokratik hükümleri ihtiva eden kanunlar elden geçirilir; düşünce, ifade, din ve vicdan hürriyeti tamamen serbest olur. Halkın teşebbüs hürriyeti açısından önü açılır. Devletçi ekonomiden vazgeçilir; devlet sadece dışta millî savunmadan, asayişten ve adalet hizmetlerinden sorumlu olur. Adalet hizmetleri iktidardan tamamen bağımsız hale getirilir, müdahalesinden tamamen masun kılınır, tarafsız ve bağımsız bir Adliye Teşkilatı inşa edilir.

Bütün bunların neticesinde ben tahmin ediyorum ki, birkaç sene sonra TSK, irticâ filan gibi saçma sapan şeylerle uğraşmak yerine kendi işiyle uğraşan, daha müessir hale getirilmiş vurucu gücüyle Türkiye'nin etkili bir gücü haline gelir. Türk iç politikasına karışmaz ve bu adet ortadan kalkar.

İkincisi, Türkiye'de devletin müdahale sahası daraltılır, onun yerine sivil toplum kuruluşları geçer. Ve bu asla başörtüsü gibi veya örtünme gibi çok şahsi bir alanı olan konuya intikal etmez. İnsanlar istedikleri gibi gezer, yaşar ve okurlar.

Eğitimde de tek tipten çok tipe ve özel sisteme geçmek lazımdır.

İşte bütün bunların sonunda Türkiye treni kaçırılmadan tekrar kendini toplar, ekonomi kendine gelir, fert başına düşen millî gelir artar, doğu-batı gibi farklılıklar ortadan kalkar. Güneydoğu meselesinde adımlar atılır. Bizim Güneydoğu meselesinde en büyük sorunlarımızdan biri de ülkenin güçsüz düşmesidir. Ülke Amerika'ya benzeyen geniş, müreffeh, hürriyetleri bol bir ülke olursa, ben Güneydoğu'daki bir kısım halkın problem çıkaracağı kanaatinde değilim. Ve zannediyorum hiç de yalvarmadan, çok da büyük problem haline gelmeden AB'ye girmemiz de sözko-

nusu olur. Giremesek dahi diğer başka entegrasyonlarda da görevler yüklenilebilir. Böylece Türkiye'deki bir rejim sorunu da çözülür.

Türkiye'de saçma sapan işlerden vazgeçilsin, devlet başörtülü kız kovalamak yerine kendi asli fonksiyonlarını ilet eder hale gelsin, Türk milletinin önü açılsın, bakın görün kimse tutamaz bizi. Ben eminim bundan. Ama mücadele, cesaret, azim, bilgi lazım; bu egoist, korkak ve sahtekar adamlarla bir yere gidilmez.

Şunu da söyleyeyim; Türkiye'de bürokrasi meselesi halledilsin, yolsuzluklar da asgariye iner. Şu anda hırsızlık sektörü Türkiye'de ekonomik faaliyetlerin yarısından çoğuna hakim olmuştur. Biz birtakım insanların bankalarını içini boşaltması Türkiye'de her insanı yarı yarıya fakirleştirmiştir; son derece tesirlidir.

Şimdi, asker bizim askerimiz, oturup konuşalım, bunlar yanlış bilgiler, kardeşim irtica-mirtica yok. Bir avuç Acz-mendi eline değnek almış, kafasını da sarmış, geziniyor. Adam âyin de yapar, semâ da yapar, sana ne? Bu işlerle siz uğraşmayın. Bu halkın kendi işidir. Hizbullah meselesi irticâ'dan mı meydana geldi, derin devletin parmakları arasından mı? Bütün bu huzursuzluk bu yüzden meydana geliyor. Birtakım bürokratlar hakimiyetlerini devam ettirmek için bunu yapıyorlar ve devletin birliğinden, bütünlüğünden bahseden kimseler artık benim burnumu düşünmeye başladılar. Yavaş yavaş koku almaya başladım. Bu şu demektir: Artık güvenlik, birlik bütünlük önemli, devletin üniletiği önemli. İnsan hakları, demokrasi, kişi hakları önemli değil. O zaman bunların adına herşeyi yaparız ve biz de son model arabalarda, lüks binalarda oturmaya devam ederiz. Bunun tercümesi budur. Türkiye'de kimse devletin düşmanı değildir. Ama böyle giderse, bu güzel tablo meyden gelmez; 4,5 sene sonra Baasçı yöntemlerle ya da Güney Amerika'daki 'muz cumhuriyetleri'ne ya da Afrika'daki 'yamyam cumhuriyetleri'ne döner. Geçende Kongo'da yapılan askeri darbeyi seyrediyordum. Bizimkilerle onları mukayese etmem ama, neticede yasa, anayasa karşısında ikisinin farkı, 28 Şubat'ta Kongo darbesinin farkı, birisinin derisinin siyah, birisini beyaz olmasıdır dedim kendi kendime....